

Sygn. akt II AKa 227/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie: SA - Rafał Kaniok

SO (del.) – Przemysław Filipkowski

Protokolant: – Tomasz Bilewski

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2020 r.

sprawy J. P., syna B. i W. z domu K., urodz. (...) w W.

oskarżonego o czyny z art. 286 § 2 k.k. (x 2) i art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 28 lutego 2019 r.

sygn. akt V K 65/17

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec J. P.;

1. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 3900 (trzy tysiące dziewięćset) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 227/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie z dnia 28 lutego 2019r., sygn. akt. V K 65/17.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia – art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k.	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana i uniewinnienie od popełnienia czynów z punktów I, II i III aktu oskarżenia.
---	-----------	---	---

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. Obrazy art. 7 k.p.k.</p> <p>2. Błędnych ustaleń faktycznych, mających wpływ na treść orzeczenia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
	<p>Zasada swobodnej oceny dowodów ma charakter zasady o podstawowym znaczeniu. Przekonanie o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa</p>	

procesowego
jeżeli
poprzedza je
ujawnienie w
toku rozprawy
głównej
całości kształtu
okoliczności
sprawy (art.
410 k.p.k.) i
to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy (art.
2 § 2
k.p.k.), stanowi
ono wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego
(art. 4 k.p.k.),
jest
wyczerpujące i
logiczne - z
uwzględnieniem
wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego, a
nadto zgodnie
art. 424 § 1
pkt 1 k.p.k.
- właściwie
uargumentowane
w uzasadnieniu
wyroku.

Z tego powodu
niezasadnie
obrońca
zarzucił obrazę
art. 7 k.p.k.

	<p>Z kolei zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. byłby trafny wówczas, gdyby pomimo dokonania prawidłowej oceny dowodów, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy pozostały nie dające się usunąć wątpliwości w zakresie winy oskarżonych, ewentualnie wtedy gdyby Sąd I instancji choć powinien, to nie powziął tego rodzaju wątpliwości.</p>	
Wniosek		
O zmianę i uniewinnienie od popełnienia zarzuconych czynów.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Wina oraz kara oskarżonego J. P., stwierdzona wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 28 lutego 2019r, w sprawie VK 65/17.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Sąd I instancji dokonał trafnych ustaleń w zakresie zamiaru oskarżonego J. P. oraz możliwości (...) spółki (...), której Prezesem zarządu był oskarżony.</p> <p>Zdaniem Sądu odwoławczego punktem wyjścia do dalszych rozważań jest czyn najwcześniejszy historycznie – oszustwo na szkodę firmy (...) Sp. z o.o., które miało miejsce w okresie od 22.09.2000r. do 21.12.2000r.</p> <p>W przedmiocie kondycji (...) spółki (...) opinię pisemną oraz uzupełniające ustne wydawał biegły sądowy M. S.. Z uwagi na długotrwałość postępowania, dysponował ograniczonym materiałem dowodowym.</p> <p>Sąd Okręgowy nie uznał tego dowodu za znaczący dla ustaleń faktycznych i zresztą słusznie, bowiem biegły dysponował wyłącznie sprawozdaniami finansowymi na dzień 31 grudnia 1999r. i na dzień 31 grudnia 2000r. oraz deklaracjami CIT dotyczącymi pierwszego półrocza 2001r. Biegły zapoznał się także ze sprawozdaniami biegłych rewidentów.</p> <p>M. S. wówczas podał, że spółka osiągnęła stan niewypłacalności na dzień 31 grudnia 1999r., a do dalszego pogorszenia niekorzystnych warunków płynności doszło w lipcu 2001r. Stwierdził jednak, że sytuacja byłaby bardziej komfortowa, gdyby dysponował sprawozdaniami finansowymi w krótszych okresach</p>	

czasu. Hipotetycznie dopuścił możliwość, że zła sytuacja istniała tylko w końcówce lat 1999 i 2000, ale nie znalazł żadnych informacji, sugestii, przesłanek, że w spółce sytuacja majątkowa była odmienna niż zaopiniował. Biegły dodał, że z punktu widzenia postawionych przez sąd zagadnień najważniejsze są wskaźniki płynności finansowej i w obydwu okresach były one niewystarczające do stwierdzenia o posiadaniu płynności finansowej przez firmę (...). Spółka nie miała możliwości uregulowania wszystkich swoich zobowiązań.

Tak jak wskazano wcześniej, nie było możliwe dokonanie pewnych ustaleń faktycznych na podstawie opinii biegłego, ale też rewidentów, do zeznań których odwoływał się obrońca w apelacji.

Z punktu widzenia oceny przydatności opinii biegłego M. S. trafna była konstatacja, że zarówno J. K., jak i F. K. jako biegli rewidenty, będąc przesłuchanymi w charakterze świadków nie pamiętali dobrze sprawy. Zresztą jego zdaniem rewidenty badając księgi finansowe nie do końca odnoszą się do niewypłacalności firmy. W tym przypadku zaniechali badania przesłanek niewypłacalności.

Potwierdziła to J. K. stwierdzając, że prowadziła badania wrywkowe. Zeznała, że w sprawozdaniu napisała o zagrożeniu upadłością firmy, ale jak się zdaje nie wprost, skoro podała, że nie można wyprzedzająco powiedzieć, że firma upada, „bo to idzie do sądu” (k. 2807 – 2808).

Trudno nadać tak ważkie znaczenie F. K., jak skarżący, skoro po upływie 15 lat nie potrafił nic sobie przypomnieć. Udzielał jedynie hipotetycznych odpowiedzi na pytania, jak by postąpił gdyby dostrzegł złą kondycję finansową firmy (k. 2006 – 2007).

Nie można też podzielić zapatrywań obrońcy, że w związku z treścią bilansów rewidentów J. P. nie znał sytuacji spółki, skoro przecież to on głównie nią zarządzał, zawierał kontrakty.

Niezasadnie również twierdzi autor apelacji, że oskarżony „budował rzetelną markę hurtowni (...)” sp. z o.o. i do momentu kiedy był pełnił funkcję prezesa zarządu spłacał swe należności.

Przeciwnie niż obrońca, Sąd odwoławczy inaczej ocenia zeznania kierownika działu sprzedaży w B. D. – M. K. (k. 254 – 255). Z treści zeznań tego świadka wynika tylko tyle, że spółka (...) do końca 2000r.

nieregularnie płaćła za towar, a za fakturę wystawioną w dniu 22.09.2000r. na kwotę 68.719,11 zł., której termin płatności przypadał na dzień 21.12.2000r. w ogóle nie zapłaćła. Przypomnieć należy, że wówczas Prezesem Zarządu był jeszcze J. P.. Nie dziwi, że w sprawie należności rozmawiano także z O. P., która była prokurentem w tejże spółce.

O uczciwości oskarżonego bynajmniej nie świadczy fakt, że B. D. nawiązała później współpracę ze spółką (...). (...)”. Ewidentnie pracownicy tej firmy zostali wprowadzeni w błąd, że dłużna spółka została sprzedana z wierzytelnościami, co nie polegało na prawdzie w świetle uregulowań protokołu zdawczo – odbiorczego z dnia 3.04.2001r. Przekonywujące, aczkolwiek nieprawdziwe postępowanie oskarżonego sprawiło, że pokrzywdzona spółka nie dochodziła swych roszczeń od oskarżonego z tytułu wcześniejszych dostaw, aczkolwiek zauważyć należy, że od nowo-założonej spółki także z trudem wyegzekwowano należność.

W chronologię zdarzeń wpisuje się fakt, że w dniu 14 lutego 2000r. J. P. założył spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością (...). - (...)”. Nieprzypadkowa jest taka sama siedziba spółki jak (...) i te same magazyny, natomiast w dniu 3.04.2001r. udziały (...) S. I. sprzedaje zarówno J. P., jak i wspólniczka – T. Ś..

Analiza wszystkich powyżej wskazanych okoliczności dawała podstawę Sądowi I instancji do poczynienia ustaleń, że oskarżony w momencie pobierania artykułów diabetologicznych od B. D. P. wprowadził jego pracowników w błąd co do wypłacalności spółki (...). Fakty te nie pozostawiają wątpliwości, że J. P. tworzył podłoże do tego by uniknąć odpowiedzialności za zaciągnięte zobowiązania, prezentował postawę ucieczkową. W tym konkretnym przypadku drugorzędne znaczenie ma podnoszona w apelacji ta część zeznań M. K., który wskazał, że (...) była znaną firmą na rynku i ich dystrybutorem (k. 1327). Miało to jednak znaczenie w przypadku czynu na szkodę H. – P., kiedy nie przez cały okres pobierania towaru na spółkę (...).” oskarżony był jej prezesem i na szkodę B. P., kiedy w ogóle nie był prezesem.

Słusznie Sąd I instancji uznał, że oskarżony wyzyskał błędne przekonanie, że nadal pełni funkcję Prezesa spółki (...), znaczącego i poważnego podmiotu na rynku krajowym.

Nadmierne znaczenie skarżący nadał zeznaniom A. G.. Sąd I instancji dokładnie tak samo ocenił zeznania świadka jak obrońca, tylko wyciągnął z nich inne wnioski. Istotnie świadek nie zaprzeczyła, że podstawą współpracy reprezentowanej przez nią, jako pracownika windykacji spółki (...) było zbudowane przez oskarżonego zaufanie, przede wszystkim na podstawie faktu, że wcześniej uregulował zaległość w kwocie 300 tys. złotych, a zatem istniało przypuszczenie, że uiszcza także należność z tytułu wystawionych 14 faktur w okresie od 19.02.2001r do 09.05.2001r. na łączną kwotę 147.006, 28 złotych. Trudno zaakceptować przemyślenia obrońcy, że błędem (...) było wystawianie faktur z przedłużonym terminem płatności, a ogólnie wszystko mieściło się w granicach ryzyka gospodarczego. Wskazać należy, że z zeznań A. G. wynika, że przy okazji wielokrotnych kontaktów z nią oskarżony zapewniał o chęci uiszczenia należności, potem nie odbierał telefonów i nie informował, że sprzedał udziały w spółce, którą znali z wcześniejszej współpracy. Co istotne świadek podkreśliła, że spółkę (...) reprezentował J. P.. Z nim były prowadzone negocjacje i ustalenia finansowe. „Towar był wydawany na podstawie wiarygodności spółki (...) oraz zapewnień J. P.” (k.295 - 296) Przypomnieć należy, że do 3 kwietnia 2001r. oskarżony zarządzał spółką (...).

Poprzez wskazanie treści zeznań Prezesa kolejnej pokrzywdzonej firmy - „B. P. „ - W. Z. skarżący usiłował wykazać, że osobą odpowiedzialną za niewywiązanie się z zobowiązań była żona oskarżonego – O. P..

Wprawdzie świadek zeznał, że na temat braku płatności za wydany towar rozmawiał z O. P., to nie można pomijać faktu, że świadek został przesłuchany po upływie dziewięciu lat od zdarzenia i nie można oceniać jego depozycji w oderwaniu od zeznań K. R. (1), jak czyni to obrońca oskarżonego.

K. R. (1) zeznał, że był pełnomocnikiem firmy (...). Składał zeznania wkrótce po popełnieniu przestępstwa, stąd słuszny wniosek Sądu I instancji, że zyskują one na walorze wiarygodności.

Opierając się na relacjach tego świadka należy dojść do wniosku, że windykował należności (...) względem (...) i w związku z tym posiadał bardziej pełne informacje niż prezes tej firmy.

Istotne jest to, że świadek o przejęciu firmy przez inną osobę - I. S. dowiedział się dopiero z akt rejestrowych, po

zleceniu jego firmie egzekucji długów. K. R. (1) ustalił, że siedziba firmy z ulicy (...) zmieniła się na ulicę (...), z tym, że pod tym adresem żadnej firmy nie było. Odniósł wrażenie, że to była „akcja fikcyjna” (k. 1329 – 1331). Świadek ten twierdził również, że spółka (...) w osobie J. P. wielokrotnie zapewniała, że ureguluje powstałe zadłużenie, tłumacząc się przejściowymi kłopotami finansowymi.

Nie można zgodzić się ze skarżącym, że każda firma podejmując, a zwłaszcza kontynuując współpracę handlową winna zapoznawać się z zapisami w Krajowym Rejestrze Sądowym, ponieważ spowalniałoby to wymianę wolnorynkową towarów, opartą na wzajemnym zaufaniu. Spółka (...) wchodziła na rynek i rozpoczęła współpracę handlową ze spółką (...)” ze względu na udostępnienie jej pomieszczeń magazynowych spółki reprezentowanej przez J. P.. J. P. powinien zatem sam powiadomić o sprzedaży udziałów innej osobie.

Zaznaczyć jednak należy, że przestępstwo określone w art. 286 § 1 k.k. jest umyślnym i kierunkowym – w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co również kwestionuje autor apelacji, zważyć należy, co następuje:

Sąd a quo nie wskazał roli I. S. w przestępstwie oskarżonego. Można jednak na podstawie treści pisemnych motywów wyroku (str. 14 – 15) dojść do wniosku, że uznał, iż sprzedaż akcji (...) miała charakter fikcyjny, na co wskazywać by mogła informacja uzyskana w drodze pomocy prawnej z Litwy oraz zeznania K. R., który kontaktował się z jakąś osobą telefonicznie, lecz siłą rzeczy nie był w stanie zweryfikować, czy był to nabywca akcji. Nie pozbawiona logiki jest ocena Sądu meriti, że mając informację o dowodzie, iż przesłuchany w drodze pomocy prawnej mężczyzna o nazwisku I. S. zakwestionował podawane fakty, nie wnosił o bezpośrednie przesłuchanie tego świadka. Nie sposób pominąć milczeniem tego, że to oskarżony J. P., maksymalnie długo w każdym przypadku, najdłużej jak mógł utwierdzał pokrzywdzonych w tym, że spłaci zadłużenie, a w ostateczności on, bądź prokurent informowali o sprzedaży udziałów (...) innej osobie. Na tym właśnie opiera się odpowiedź na pytanie skarżącego dotyczące komu oskarżony przysporzył korzyści majątkowej. W pierwszym omawianym przypadku odpowiedź wydaje się oczywista, że sobie, a w dwóch innych przypadkach sobie i innej osobie.

Odnosząc się w dalszej kolejności do zarzutów apelacji stwierdzić należy, że choć Sąd I instancji dysponował kserokopiami dokumentów, w tym faktur, to zauważył, że oryginały były składane w innych postępowaniach i ich rzetelność nie została zakwestionowana. Z kolei w odniesieniu do materiałów promocyjnych, o których wyjaśniał oskarżony, to wątek ten został ani potwierdzony, ani nawet uwiarygodniony zeznaniami przesłuchanych w toku postępowania świadków. Oryginały faktur z całą pewnością nie przechylałyby szali pewności na korzyść oskarżonego, że kwoty wynikające z faktur obejmowały także materiały promocyjne. W sytuacji J. P. nie ma zastosowania postulowany przez obrońcę art. 5 § 2 k.p.k. (pkt. 2 zarzutów apelacji), co do wysokości faktur wystawionych przez pokrzywdzone firmy, niezależnie od tego, że oskarżony negował możliwość ponoszenia jakiegokolwiek odpowiedzialności za okres kiedy przestał być prezesem spółki (...).

Kierując uwagę sądu odwoławczego na tematy takie jak ryzyko gospodarcze, przepisy kodeksu spółek handlowych autor apelacji w istocie proponuje uznanie, że spór winien zostać rozstrzygnięty na drodze postępowania cywilnego. Sąd odwoławczy jest zdania, że ryzyko jest

wkalkulowane w działalność gospodarczą, zwłaszcza wtedy gdy partner handlowy popadnie w niewypłacalność z przyczyn niezależnych, stara się jednak na miarę swoich możliwości dbać o zaspokojenie wierzyciela. J. P. wyczerpał znamiona oszustwa, bowiem nie tylko, że nie uregulował należności, to podejmował działania, które technicznie by to uniemożliwiły.

Reasumując – Sąd Okręgowy dokonał trafnych ustaleń faktycznych, nie naruszając zasad określonych w art. 7 k.p.k.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze	

	orzeczone na podst. art.626 § 1 k.p.k., art. 634 k.p.k., zaś o opłatach na podst. art. 2 ust. 4 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych. Oskarżony został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Będzie więc w stanie uiścić koszty procesu.
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

7. PODPIS
Anna Zdziarska Rafał Kaniok Przemysław Filipkowski

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca J. P.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana